

Рейчъл Кейн
ВАМПИРИТЕ ОТ МОРГАНВИЛ
Танцът на мъртвите момичета

Рейчъл Кейн

ВАМПИРИТЕ ОТ МОРГАНВИЛ

Танцът
на МЪРТВИТЕ
МОМИЧЕТА

Книга втора

Превод
Катя Рагославова

Издателство ИБИС
София

*На Тер, който ми помогна да положи
крайъгълния камък на Морганвил.*

*На Кати, която ми помогна в трудните
сюжетни моменти.*

Rachel Caine
THE MORGANVILLE VAMPIRES
The Dead Girls' Dance
Copyright © 2007 by Roxanne Longstreet Conrad

Cover Design © Christina Griffiths
Cover Photo © Arthur Kwiatkowski/iStockphoto

© Катя Радославова, превод, 2010
© Издателство „Ибис“, 2010

ISBN 978-954-9321-41-8

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било друга форма без писменото съгласие на издателя, представлява нарушение на авторските права и е наказуемо от закона.

БЛАГОДАРНОСТИ

1

Благодаря на Джо Бонамаса, истински гений в своето изкуство, за музикалното вдъхновение. На Лиз Шайър за превъзходната редакторска работа. И гръмък поздрав към моите приятели от книжарницата „Мистириъс Галакси“ в Сан Диего.

Това не се случва, каза си Клеър. Просто е един лош сън, кошмар, ще се събудиш и той ще е изчезнал като мъгла...

Стискаше здраво клепачите на затворените си очи. Усещаше устата си абсолютно пресъхнала и се притискаше към топлото здраво тяло на Шейн, свита на кълбо върху канапето в Стъклената къща.

Бе ужасена.

Просто лош сън.

Но когато отвори очи, приятелят ѝ Майкъл все още лежеше мъртъв на пода пред нея.

– Накарай момичетата да млъкнат, Шейн, или аз ще го направя – грубо нареди бащата на Шейн.

Той крачеше напред-назад по дървения под с ръце на гърба. Не поглеждаше към тялото на Майкъл, покрито с дебела и прашна кадифена завеса, но когато Клеър отново отвори очи, видя *единствено* това. Сякаш бе изпълнило цялото пространство, не беше сън и нямаше да изчезне. Бащата на Шейн бе тук и я ужасяваше, а Майкъл...

Майкъл бе мъртъв. Само че Майкъл и преди си бе мъртъв, нали? Призрачен. Мъртъв през деня... жив през нощта... но сега бе нощ, а той бе още мъртъв...

Клеър осъзна, че плаче чак когато бащата на Шейн се обърна и втренчено впи в нея кръвясалите си очи. Дори когато се взираше в очите на вампири не се бе

плашила толкова... е, може би веднъж-дваж, защото, общо взето, Морганвил си бе страшно място и вампирите всяваха ужас.

Бащата на Шейн, господин Колинс, бе висок дългокрак мъж, с буйна, къдрава и прошарена коса, която на дължина достигаше яката на коженото му яке. Имаше тъмни очи и поглед на маниак. С мърлява брада и огромен белег през цялото лице – набръчкан и червеникавокафяв на цвят.

Да, определено бе страшен. Не бе вампир, а просто мъж, което го правеше страшен по много различни причини.

Тя подсмръкна, избърса очите си и спря да плаче. Вътрешният ѝ глас казваше: *Сълзите – после, сега трябва да оцелееш*. Реши, че вътрешният глас говореше и на Шейн, защото той не гледаше към проснатото на пода и покрито с кадифе тяло на най-добрия си приятел, а наблюдаваше баща си. И неговите очи бяха зачервени, но не плачеше.

Така, сега и Шейн я плашеше.

– Ева – каза Шейн тихо, а после по-силно – Ева! Млъкни!

Четвъртият им съквартирант, Ева, се бе сгърчила в неудобна поза, облегната на отсрещната стена до библиотеката, възможно най-далече от тялото на Майкъл. Свила колене и с наведена глава, тя плачеше неудържимо и отчаяно. Вдигна поглед, когато Шейн изкрещя името ѝ, лицето ѝ бе набраздено с черни ивици от разтеклата се спирала, а половината от ексцентричния бял грим се бе изтрил. Клеър забеляза, че е обула обувките „Мери Джейн“ украсени с мъртвешка глава. Не знаеше защо това ѝ се стори важно.

Ева изглеждаше напълно отчаяна и Клеър се смъкна от канапето и седна до нея. Двете момичета се прегърнаха. Ева миришеше на сълзи, пот и сладникав парфюм с аромат на ванилия и не спираше да трепери.

Бе в шок. Нали по телевизията все така казваха в подобни случаи. Кожата ѝ бе студена.

– Шшшш – шепнесе ѝ Клеър. – Майкъл е добре. Всичко ще се оправи. – Не знаеше защо го каза, бе лъжа, би трябвало да е лъжа, всички видяха... какво се случи... но нещо ѝ подсказваше, че точно това трябва да каже. И наистина, плачът на Ева стихна, после спря и тя закри лицето си с треперещи ръце.

Шейн не каза нищо повече. Гледаше баща си с изпълен с омраза поглед, който повечето момчета насочват към тези, които биха искали да смелят от бой. Ако баща му бе забелязал това, определено не му пукаше. Продължаваше да крачи нагоре-надолу. Мъжете, които дойдоха с него – ходещи скали от мускули в черни кожени дрехи на рокери, с бръснати глави и татуировки – стояха по ъглите със скръстени ръце. Този, който уби Майкъл, изглеждаше отегчен, докато превърташе ножа между пръстите си.

– Ставай! – кресна бащата на Шейн. Той спря да крачи и застана пред сина си. – Да не си посмял да ми правиш номера, Шейн. Казах да станеш!

– Не трябваше да постъпваш така – рече в отговор Шейн и бавно се изправи, леко разкрячен. Готов да понесе (или нанесе) юмручен удар, помисли си Клеър. – Майкъл не бе заплаха за теб.

– Той е един от тях. Нежив.

– Казах, че не бе заплаха!

– А аз казвам, че ти просто не искаш да си признаеш, че приятелят ти се е превърнал в изрод. – Бащата на Шейн се пресегна и тромаво стовари юмрук върху рамото на Шейн. Би трябвало да е израз на обич, помисли си Клеър. Шейн просто въздъхна тежко. – Както и да е, станалото-станало. Знаеш защо сме тук. Или трябва да ти напомням?

След като Шейн не отговори, баща му бръкна в коженото си яке и извади няколко снимки. Хвърли ги

към Шейн. Снимките отскочиха от удара в гърдите му и Шейн инстинктивно се опита да ги хване, но някои се изплъзнаха и паднаха на дървения под. А някои отхвъркнаха към Клеър и Ева.

– О, Боже – прошепна Ева.

Бяха снимки на семейството на Шейн, досети се Клеър. Шейн като сладко момченце, прегърнал по-малко момиченце с облак от къдрава черна коса. Красива жена, застанала зад тях, и мъж, в който трудно можеше да се разпознае бащата на Шейн. Тогава е ня-мал белег. Косата му бе късо подстригана. Изглеждаше... нормално. Усмехнат и щастлив.

Имаше и други снимки. Ева се бе втренчила в една от тях, а Клеър не можеше да разбере какво се вижда на нея. Нещо черно и изкривено и...

Шейн се наведе и я сграбчи, като несръчно я натика в купчината.

Къщата им изгоряла. Той се измъкнал. Сестра му нямала този късмет.

О, Боже, това изкривено нещо бе Алиса. Сестрата на Шейн. Очите на Клеър се напълниха със сълзи и тя запуши устата си с две ръце, за да не изпищи, не защото снимката бе наистина ужасяваща, а защото *собственият му баща* го бе принудил да я погледне.

Това бе жестоко. Наистина жестоко. И тя знаеше, че не се случва за първи път.

– И майка ти, и сестра ти са мъртви заради това място, заради *вампирите*. Не си забравил, нали, Шейн?

– Не съм забравил! – изкрещя Шейн. Продължаваше да се опитва да подреди снимките в купчина, но изобщо не ги гледаше. – Сънувам ги всяка нощ, татко. Всяка нощ!

– Добре. Ти започна това, и е добре да го помниш. Не можеш да се измъкнеш сега.

– Не се измъквам!

– Тогава какви са тия глупости, *нещата се проме-*

ниха, татко? – Бащата на Шейн го изимитира, и на Клеър ѝ се прииска да го удари, без да се замисли, че бе почти четири пъти по-едър от нея и много по-зъл. – Събираш се със старите си приятелчета и, какво се случва, виждам, губиш смелост. Този бе Майкъл, нали? Хлапето на семейство Глас от Стъклената къща?

– Да – с мъка изрече Шейн и Клеър видя сълзи да искрят в очите му. – Да, това бе Майкъл.

– А тези двете?

– Те са без значение.

– Онази прилича на вампир. – Бащата на Шейн насочи кръвясалия си поглед към Ева и пристъпи към сгушените на пода момичетата.

– Не я закачай! – Шейн пусна снимките на купчина върху канапето и се изпречи на пътя на баща си със стиснати юмруци. Баща му повдигна вежди и се ухили с изкривена от белега усмивка. – Тя не е проклет вампир. Това е Ева Росър, татко. Нали помниш Ева?

– Ха – каза баща му и се втренчи в Ева за няколко секунди преди да спре и свие рамене. – Значи сега им подражава, което е също толкова лошо според мен. Ами хлапето?

Говореше за Клеър.

– Не съм хлапе, господин Колинс – каза Клеър и бавно се изправи на крака. Почувства се непохватна, сякаш я дърпаха на конци и не функционираше нормално. Сърцето ѝ беше толкова силно, че дишането ѝ причиняваше болка. – Живея тук. Казвам се Клеър Денвърс. Студентка съм в университета.

– Така ли – не го каза като въпрос. – Изглеждаш по-малка.

– От предварителния прием съм, сър. На шестнадесет съм.

– Сладките шестнадесет. – Г-н Колинс отново се усмихна, или поне опита, белегът дърпаше надолу дяс-

ната страна на устните му. – Обзалагам се, че никога не си се целувала.

Тя усети как се изчервява. Нямахме как да спрем руменината или да не погледне към Шейн. Шейн стискаше здраво челюсти, а мускулите му потрепваха. Гледаше в една точка.

– Ооо! Така значи. Е, внимавай с това девойче, момчето ми, да не си навлечеш беля. – Въпреки това бащата на Шейн изглеждаше необяснимо доволен. – Казвам се Франк Колинс. Предполагам си се досетила, че съм баща на онзи там? Живеех в Морганвил. Напуснах града преди няколко години.

– След пожара – каза Клеър и преглътна с усилие. – След смъртта на Алиса. И... на майката на Шейн? – Защото Шейн нищо не бе споменавал за нея.

– Моли почина по-късно – каза господин Колинс. – След като заминахме. Бе убита от вампирите.

Ева проговори за първи път – с мек, колеблив глас.

– Как си спомни за Морганвил, след като напуснахте града? Мислех, че никой не си спомня, след като го напусне.

– Моли си спомни – отговори господин Колинс. – Малко по малко. Не можа да забрави Лиса и това отваряше вратата, сантиметър по сантиметър, докато накрая всичко изплува. И така вече знаехме какво трябва да направим. Трябва да ги сразим. Да унищожим всички. Нали, момче?

Шейн кимна. Не приличаше толкова на съгласие, колкото на нежелание да получи шамар заради несъгласие.

– Подготвихме се известно време и после отново изпратих Шейн тук в Морганвил, за да направи план на града, да набележи мишените и да свърши всички неща, за които не бихме имали време, когато нахлуем. Обаче не можех да чакам повече, когато ме повика на помощ. И хукнах насам.

Шейн изглеждаше зле. Не поглеждаше нито Ева, нито Клеър, нито към тялото на Майкъл. Нито баща си. Той просто... гледаше втренчено. По бузите му имаше следи от сълзи, но Клеър наистина не си спомняше да го е видяла да плаче.

– Какво възнамеряваш да правиш? – едва попита Клеър.

– Първо, мисля да погребем онова там – каза господин Колинс и кимна към покритото тяло на Майкъл. – Шейн, ти най-добре стой настрана...

– Не! Не го докосвай! Искам аз да го направя!

Г-н Колинс го изгледа продължително и намръщено.

– Знаеш, че ще трябва да... – той погледна бегло към Ева и Клеър, – да се подсигурим, че няма да се върне.

– Това са глупости, татко. Не е необходимо да...

– Ще правим нещата по този начин. Както трябва. Не искам приятелят ти отново да ми се нахвърли, когато пак залезе слънцето.

– Той за какво говори? – прошепна Клеър на Ева. През последните минути Ева незабележимо бе успяла да се изправи до нея и сега стояха хванати за ръце. Клеър чувстваше, че собствените ѝ пръсти са студени, но тези на Ева бяха като лед.

– Ще забие кол в сърцето му – каза Ева потресена. – Нали? И ще сложи чесън в устата му. И...

– Не е нужно да описваш всички подробности – прекъсна я господин Колинс. – Хайде да приключваме с това. И когато сме готови, Шейн ще ни нарисува карта, по която да открием къде са високопоставените вампири на Морганвил.

– А ти не знаеш ли? – попита Клеър – Нали си живял тук.

– Не става така, малката. Вампирите не ни се доверяват. Те се разхождат наоколо, снабдени с всякакви видове защита, която да ги пази от възмездие. Но мое то момче намери начин. Нали, Шейн?

– Да – каза Шейн с абсолютно безжизнен глас. – Да приключваме с това.

– Но... Шейн, не можеш...

– Ева, *млъкни*. Не разбираш ли? Сега нищо не можем да направим за Майкъл. И ако е мъртъв, няма значение какво ще му направим. Нали?

– Не *можеш*! – изкрещя Ева. – *Той не е мъртъв*.

– Е – каза господин Колинс, – предполагам, проблемът ще е негов, когато го прободем с кол и му отрежем главата.

Стиснала юмруци, Ева сподави писъка си и се свлече на колене. Клеър се опита да я изправи, но тя бе тежка, отколкото изглеждаше. Шейн бързо се завъртя и прилекна до нея, като се надвеси покровителствено и изгледа свирепо баща си и двамата мъжаги-рокери, които пазеха тялото на Майкъл.

– Ти си подлец – каза той решително. – Казах ти, че Майкъл не е заплаха за теб. Не беше преди, не е и сега. Ти вече го уби. Остави го на мира.

В отговор бащата на Шейн кимна на двамата си приятели – съучастници – които се наведоха, сграбчиха тялото на Майкъл и го повлякоха навън през вратата на кухнята. Шейн скочи на крака. Баща му се изправи срещу него и го удари през лицето с опакото на ръката си толкова силно, че Шейн залитна. Шейн вдигна длани, за да се защити, не за да нападне. Сърцето на Клеър се сви.

– Недей – задъхано каза Шейн. – Недей, татко. Моля те, недей.

Баща му отпусна юмруците, които бе вдигнал за втори удар, погледна сина си и се обърна. Шейн стоеше разтреперан, със сведен поглед, докато стъпките на баща му не се отдалечиха към кухнята. После рязко се извъртя, хвърли се напред и сграбчи Клеър и Ева за ръцете.

– Хайде! – изсъска той и ги повлече към стълбите, докато те се спъваха по пътя. – Действайте!

– Но – възрази Клеър и хвърли поглед през рамо. Бащата на Шейн бе отишъл да погледне през прозореца, вероятно да види какво правят в задния двор (О, Боже!) с тялото на Майкъл. – Шейн...

– Качвайте се горе, – каза той. Не им остави голям избор. Шейн бе едро момче, и този път използва мускулите си. Докато Клеър се осъзнае, бяха се качили по стълбите, после поели по коридора и Шейн с тласък отвори вратата на стаята на Ева. – Влизайте вътре, момичета. Заклучете вратата. Говоря сериозно. Не отваряйте на никого, освен на мен.

– Но... Шейн!

Той се обърна към Клеър, хвана я здраво за раменете с едрите си ръце, наведе се и я целуна нежно по челото. – Не познаваш тези хора – рече той. – Не сте в безопасност. Просто стойте вътре, докато не се върна.

Ева, която изглеждаше замаяна, прошепна:

– Трябва да ги спреш. Не бива да им позволяваш да наранят Майкъл!

Шейн и Клеър се спогледаха и тя видя мрачната печал в очите му.

– Да – отвърна той. – Е, май вече го направиха. Просто... сега трябва да се погрижа за вас. Така би искал Майкъл.

Преди Клеър да успее да измисли някакво друго възражение, той я бутна през прага и затръшна вратата. Удари по нея с юмрук веднъж.

– Заклучи я!

Тя се протегна и пусна резето, после превъртя и старомодния ключ. Остана на мястото си, защото усещаше, че Шейн все още бе там.

– Шейн? – Клеър се притисна към вратата и се заслуша. Стори ѝ се, че дори чува неравномерното му дишане. – Шейн, не му позволявай да те нарани отново. *Недей*.

Чу сподавен звук, който повече приличаше на ридане, отколкото на смях.

– Да – едва чуто се съгласи Шейн. – Добре.

После Клеър чу стъпките му да се отдалечават по коридора към стълбите.

Ева седеше на леглото си и се взираше в празното пространство. След пожара, който бе бушувал в съседната стая, тази на Клеър, стаята миришеше на огнище, но имаше само леки поражения от дима, нищо сериозно. Пък и с всичките черни готически вещи наоколо, не можеше да се прецени точно.

Клеър седна на леглото до Ева.

– Добре ли си?

– Не – отговори Ева. – Искам да погледна през прозореца. Но не бива, нали? Не бива да виждам какво правят.

– Не – съгласи се Клеър и преглътна с мъка. – По всяка вероятност идеята не е добра.

Тя разтърка нежно гърба на Ева и се замисли какво би могло да се направи... а то не бе много. Съюзници не се срещаха под път и над път... освен Шейн, друг нямаше. Втората им най-добра възможност бе вампир.

Колко страшно бе това?

Все още *можеше* да се обади на Амели. Но това малко напомняше на въоръжаване с ядрено оръжие, за да се справиш с дребен проблем. Амели бе толкова властна гаднярка, че другите вампири-гадняри се предаваха без бой. Тя бе казала: *ще наредя да не ви закачат. Обаче повече не бива да нарушавате реда. Ако го направите и е по ваша вина, ще съм принудена да променя решението си. А това би било...*

– Жалко – шепнешком довърши мисълта си Клеър. Да. Много жалко. А нямаше как това тук да не представлява „нарушаване на реда“... със сигурност ще е такова, когато бащата на Шейн се развихри. Той бе дошъл да убива вампири, и дребни причини като – о, да, животът и безопасността на сина му – нямаше да го спрат.

Не, да се обърне към Амели не бе добра идея.

Кой друг? Оливър? Оливър не бе начело в списъка на Клеър с „най-добрите приятели завинаги,“ въпреки че в началото да го бе смятала за доста готин за възрастен. Но я изигра и за нея стана вторият най-коварен гадняр-вампир в града, който, ако можеше, би използвал и тях, и така създамата се ситуация срещу Амели.

Така че не ставаше. И Оливър не ставаше. Полицаяте бяха на заплащане при вампирите. Преподавателите ѝ от университета... не. Никой от тях не бе създавал впечатление, че е готов да се съпротивлява.

Мама и татко? Тя потръпна при мисълта какво би станало, ако отправи отчаян зов към тях... Първо, спомените им вече бяха променени от странното психическо поле на Морганвил, или поне така предполагаше, след като съвсем бяха забравили за заповедта да се прибере вкъщи, защото живее извън студентския град, при това със съквартиранти момчета. Родителите ѝ не можеха да ѝ окажат подкрепата, от която се нуждае, не и срещу бащата на Шейн и неговите рокери.

Братовчед ѝ Рекс... ето това е идея. Не, Рекс бе изпратен в затвора преди три месеца. Спомни си, че майка ѝ ѝ бе казала нещо такова.

Приеми фактите, Денвърс, няма към кого да се обърнеш. Никой няма да ти се притече на помощ.

Бяха само тя, Ева и Шейн срещу целия свят.

А шансът им за успех бе приблизително едно на 3 милиарда.

2

Денят се оказа много дълъг. Накрая Клеър се изтегна от едната страна на леглото, а Ева от другата, всяка погълната от своята мъка и страдание. Не разговаряха много. А и изглежда нямаше особено за какво да говорят.

Почти бе мръкнало, когато дръжката на вратата изтрака и от ужас сърцето на Клеър заби лудо. Тя бавно пристъпи и прошепна.

– Кой е?

– Шейн.

Клеър бързо отключи и отвори широко вратата. Шейн влезе с наведена глава. Носеше табла с две купички чили – напълно естествено, защото това май бе единственото, което Шейн можеше да приготви. Той остави подноса на края на леглото, до Ева, която, изпълнена със скръб и униние, седеше отпусната като парцалена кукла.

– Хапнете нещо – каза той.

Ева поклати глава и отказа. Шейн взе една купичка и я поднесе към нея; тя я пое, само защото не искаше храната да се похаби и се вторачи в него.

Клеър забеляза, че изражението ѝ се промени. Объркването на Ева се смени с ужас.

– Нищо ми няма – каза Шейн, когато Клеър го заобиколи, за да го погледне. Не бе вярно. По цялата му буза и по челюстта му се виждаха тъмни синини. Шейн избягваше погледа ѝ. – Аз съм си виновен.

– Исусе! – прошепна Ева. – Баща ти...

– Аз съм виновен – отвърна рязко Шейн, изправи се и тръгна към вратата. – Вижте, вие не разбирате. Той е прав, чухте ли? Аз сбърках.

– Не, не разбирам – каза Клеър и го хвана за ръката. Той се изтръгна без особено усилие и продължи да върви. – Шейн!

Спря до вратата и я погледна през рамо. Имаше насинен, пребит и мрачен вид, но отчаянието в погледа му я уплаши. Шейн винаги е бил силен, нали? Трябва да е силен. Такъв ѝ бе нужен.

– Баща ми е прав – каза той. – Този град е откачен, отровен, трови и нас. Не можем да се оставим да ни победи. Трябва да ги прогоним.

– Вампирите ли? Шейн, това е тъпо. Не можеш! Знаеш какво ще стане! – каза Ева. Тя върна купичката с чили на подноса и стана от леглото. Изглеждаше тъжна, следи от сълзи личаха по страните ѝ, но бе възвърнала самообладанието си. – Баща ти е луд. Съжалявам, но е така. Не можеш да му позволиш да те повлече със себе си. Заради него ще те убият, и нас с Клеър също. Той вече... – тя замълча и преглътна. – Той вече хвана Майкъл. Не можем да го оставим да продължава. Кой знае колко хора ще пострадат.

– Като Лиса ли? – попита Шейн. – Като мама? *Те убиха майка ми, Ева!* Вчера живи щяха да ни изгорят в тази къща, не забравяй това, заедно с Майкъл.

– Но...

– Този град е лош – каза Шейн и почти умолително погледна Клеър. – Разбираш, нали? Разбираш ли, че навън има цял един свят, цял един свят, който е различен?

– Да – тихо каза тя. – Това го разбирам. Но...

– Ще го направим. И после ще се махнем от това място.

– С баща ти ли? – Ева успя да вложи в думите си

огромно презрение. – Не мисля. Изглеждам добре в черно, но насиненото не ми отива.

Шейн трепна.

– Не казах... Виж, само ние тримата. Ние ще се чупим от града, докато баща ми и другите...

– Бягаме, така ли? – Ева поклати глава. – Гениално. А когато вампирите си организират барбекю и опекат баща ти и приятелчетата му, тогава какво? Защото със сигурност ще потърсят и нас. Прекрасно знаеш, че който е участвал в убийството на вампир, не може да избяга. Освен ако не мислиш, че баща ти и тъпите му мускулести приятели ще смогнат да изтребят стотици вампири, всичките им съюзници сред човеците, полицайте, а защо не и американския флот.

– Яж си проклетото чили! – сопна се Шейн.

– Не и без нещо за пиене. Знаем ти чилито.

– Хубаво! Ще ви донеса кола. – Той затръшна вратата след себе си. – Заключете я!

Клеър заключи. Този път Шейн не се застоя в коридора. Тя чу тежките стъпки от ботушите му, докато слизаше по стълбите.

– Трябваше ли да го правиш? – попита Клеър. Облегна се на вратата и скръсти ръце.

– Какво точно съм направила?

– Той е объркан. Загуби Майкъл, баща му...

– Промисли мозъка му, Клеър, кажи го. Дори по-лошо. Унищожил желанието му за борба. Със сигурност му изкара ума. – Ева припряно избърса лицето си. По него пак се стичаха сълзи, но те повече приличаха на водни капки, които излизат под налягане, а не на истински сълзи. – Баща му не беше такъв. Не беше точно добър, защото пиеше, но по-добър от сега. Много по-добър. След случката с Лиса просто превъртя. Не знаех за майката на Шейн. Мислех си, че просто... се е самоубила. Шейн никога не сподели.

Клеър не бе чула стъпките по стълбите, но чу и усе-

ти тихо почукване на вратата и потракване на дръжката. Тя отключи и отвори, като протегна ръце за колите, които очакваше Шейн ѝ подаде... но там стоеше ухилен, вмирисан мъж-грамада. Плешивият. Който прободо Майкъл.

Клеър пусна вратата и трмаво отстъпи, като само след миг си помисли: *тъпо, много тъпо постъпи, трябваше да я затръшнеш...* Но бе твърде късно, той вече бе в стаята и затваряше вратата след себе си.

И я заключи.

Ужасена, тя погледна към Ева. Ева се спусна, сграбчи Клеър, изтича я до другия край на леглото... и заста на пред нея. Клеър отчаяно се огледа за нещо, което да ѝ послужи като оръжие. Каквото и да е. Взе един череп, който изглеждаше тежък, но се оказа пластмасов, лек и напълно безполезен.

Ева измъкна изпод леглото си стик за хоккей на трева.

– Да бъдем мили – каза мъжът. – Това стикче няма да ти свърши работа, а мен само ще ме ядоса. – Устните му се разтеглиха в усмивка и се показаха големи, квадратни пожълтели зъби. – Или пък ще ме възбуди.

На Клеър ѝ примая от страх. Това изобщо не приличаше на посещението на Шейн в стаята ѝ предишната нощ. Това бе другата страна на мъжете, и макар да бе чувала – в детството си неизбежно чуваш ужасни неща – в действителност не се бе *сблъсвала* с нея. С някои откачалки, да, но в този мъж имаше нещо ужасно. Нещо, което го караше да ги гледа като храна, която ще погълне всеки момент.

– Не ни докосвай! – каза Ева и повиши глас. – Шейн! Шейн, ела тук *веднага!*

В гласа ѝ се усети страх, макар че умело се пресструваше на смела. Ръцете ѝ трепереха, докато стискаше стика за хоккей.

Мъжът бавно заобиколи леглото, като се промъкваше дебнешком като котка. Поне метър и осемдесет

висок и два пъти по-едър от Ева, а може би повече. По голите му ръце изпъкваха множество мускули. Сините му очи гледаха с пуст, безизразен и жаден поглед.

Клеър долови тропота от стъпки навън и после чу трясък, когато Шейн се блъсна в заключената врата. Той разтърси дръжката и заудря силно.

– Ева! Ева, отвори!

– Заета е! – изкрещя рокаджията и се засмя. – О, да, ще е *много* заета.

– Не! – изкрещя Шейн и вратата се разтресе от силата на ударите му. – Не ги закачай!

Ева избута Клеър назад чак до прозореца. После замахна към рокера, който просто се дръпна леко, избегна удара и продължи да се смее.

– Доведи баща си! – изкрещя тя на Шейн. – Накарай го да направи нещо!

– Няма да ви оставя!

– Действай, Шейн, *веднага!*

По коридора се чува стъпки, Клеър преглътна и изведнъж се почувства още по самотна и уязвима.

– Мислиш ли, че баща му ще дойде? – прошепна тя. Ева не отговори.

– Кълна се, че ако ни доближиш, ще...

– Какво? – Рокаджията се отдръпна встрани от стика, после го сграбчи, докато отстъпваше и го изтръгна от ръцете на Ева. Хвърли го през рамо и стикът изтрополи на земята. – Това близо ли е? К'во ша напра'иш, ма кукло? Ша ревнеш ли?

Клеър закри очи, когато рокаджията протегна татуираната си ръка към Ева.

– Не – каза Ева задъхано. – Ще накарам гаджето си да те пребие!

Последва тъп *удар* от дърво върху плът и се чу вой. После друг *удар*, по-силен и тялото се срива с трясък на пода. Рокаджията бе повален. Клеър го гледаше втренчено и не вярваше на очите си, после вдигна

поглед към човека, който стоеше там, стиснал стика с две ръце.

Майкъл Глас. Завърнал се отново от мъртвите, великолепен русокос ангел-отмъстител, който дишаше тежко. Пламнал от гняв, с блестящи сини очи. Погледна двете момичета, за да се увери, че са добре и опря острието на стика за хокей в гърлото на рокера. Рокерът помръдна очи в опит да ги отвори, но не успя. После изпадна в безсъзнание.

Ева прескочи тялото на рокера, спусна се към Майкъл и се притисна в него, сякаш се опитваше да се увери, че е цял-целеничък. Бе невредим и трепна от силата на сблъсъка, после я целуна по главата като не сваляше поглед от проснатия в краката им безжизнен мъж.

– Ева – каза той, после я погледна и смекчи тона си. – Ева, скъпа, отвори вратата.

Тя кимна, отдръпна се и последва указанията. Майкъл ѝ подаде стика, хвана рокера за раменете и го издърпа бързо в коридора. Отново затвори вратата, заключи я и каза:

– Така, ето какво се е случило. Ева, ти си го ударила със стика за хокей и ...

Той не успя да довърши, защото Ева го сграбчи, притисна го до вратата и увисна на врата му. Пак плачеше, но тихичко. Клеър виждаше как се тресат раменете ѝ. Майкъл въздъхна, прегърна я, сведе русата си глава и я опря върху черната ѝ коса.

– Всичко е наред – промърмори той. – Добре си, Ева. Всички сме добре.

– Ти *умря!* – изхлипа тя, но гласът ѝ се чу приглушено, понеже още бе заровила глава на гърдите му. – По дяволите, Майкъл, ти *умря*, видях как те убиват, и... те...

– Да, не бе никак приятно. – Нещо бързо и гневно проблесна в погледа на Майкъл, някакво отражение на

ужаса, за който Клеър реши, че не иска да си спомня или да говори с тях. – Но аз не съм вампир и те не могат да ме убият като вампир. Не и докато къщата притежава душата ми. Могат да правят каквото си искат с тялото ми, но то просто... се оправя.

От мисълта за подобна възможност на Клеър ѝ прилоша, сякаш стоеше на ръба на огромна и неочаквана пропаст. Втренчено се загледа в Майкъл и видя, че и той си мисли същите неща. Ако бащата на Шейн и веселата шайка разбойници разберат за това, те просто могат да решат да пробват. За забавление.

– Затова все едно не съм тук – каза Майкъл. – Вие няма да им кажете. Нито пък на Шейн.

– Да не казваме на Шейн? – Ева се отдръпна. – Защо да не му казваме?

– Аз наблюдавам – продължи той. – Слушам. Мога да правя тези неща, когато съм...знаете...

– Призрак? – добави Клеър.

– Точно така. Видях... – Майкъл не продължи, но Клеър знаеше какво щеше да каже Майкъл.

– Видял си как бащата на Шейн го удря – рече тя. – Нали?

– Не искам да го карам да има тайни от баща си. Не и сега.

По стълбите се чува препускащи стъпки, които се успокоиха, когато стигнаха коридора. Майкъл им подсказа да мълчат като докосна с пръст устни и се освободи от отчаяната прегръдка на Ева. Той безмълвно притисна устни в нейните.

– Скрый се! – прошепна Клеър.

Той кимна и отвори гардероба, изуми се от безпорядъка, но успя да се напъха. Дано се е заровил в купичка дрехи, надяваше се Клеър. В този гардероб затвориха Миранда, когато се опита да наръга Ева с нож преди къщата да се подпали. Наистина бе оставила голяма бъркотия след себе си. Ева щеше да побеснее.

При силния удар по вратата и двете момичета подскочиха. Ева бързо отключи и се дръпна, когато вратата се отвори със замах и Шейн влетя в стаята.

– Как...? – Дишаше тежко и държеше в ръцете си железен лост. Щеше да ступи ключалките, ако се наложеше, осъзна Клеър. Тя бавно пристъпи към него като се опитваше да разбере какво чувства той. Шейн пусна лоста и я прегърна, като я повдигна от земята. Зарови лице във врата ѝ, а от топлата учестена струя на дъха му кожата ѝ потръпна от удоволствие. – О, боже, Клеър. Извинявай. Много съжалявам.

– Вината не е твоя – обади се Ева. Тя протегна ръката, с която държеше стика за хоккей. – Виж! Ударих го! Ъ-ъ, два пъти.

– Браво! – Шейн целуна Клеър по бузата и я пусна отново да стъпи на пода, но продължаваше да я държи за ръце. Огледа я внимателно с блестящ поглед, въпреки синините и подутините около очите му. – Не ви нарани, нали? Никоя не пострада?

– Аз го ударих! – повтори бодро Ева и отново размаха стика да потвърди думите си. – Така че, не, не ни нарани. Ние го наранихме. Сами го направихме. Без всякаква помощ. А къде е баща ти? Той много бавно се притичва на помощ.

Шейн затвори вратата и пак я заключи, когато рокерът в коридора изстена и се претърколи на една страна. Не отговори, а това само по себе си бе отговор. Бащата на Шейн се нуждаеше повече от рокерите си, а не от Клеър или Ева. Без тях можеше. Дори по-лошо, двете вероятно се бяха превърнали в награда.

– Не можем да останем тук – каза Ева. – Не сме в безопасност. Знаете го.

Шейн кимна, но изглеждаше мрачен.

– Не мога да дойда с вас.

– Можеш, разбира се. Шейн...

– Той ми е баща, Ева. Само него имам.

Ева изсумтя.

– Е, аз бих се отказала от това, което имаш.

– Разбира се, ти си избягала от семейството си...

– Ей!

– Не ти е пукало какво ще им се случи.

– На *тях* не им пукаше какво ще се случи с *мен!* –

Ева почти изкрещя. Изведнъж стикът в ръцете ѝ сякаш доби друго предназначение. – Не намесвай семейството ми, Шейн, и представа си нямаш как стоят нещата. Никаква *представа*.

– Познавам брат ти – отвърна рязко Шейн.

И двамата млъкнаха. Тишината бе изпълнена с напрежение. Клеър се прокашля.

– Брат?

– Остави, Клеър – каза Ева. Тя звучеше твърде спокойно, което не ѝ бе присъщо. – Не ти трябва да задълбаваш в темата.

– Всеки дом в Морганвил има тайна – каза Шейн. – Но твоите тайни са доста скандални, Ева. Затова не ме съди.

– Ето какво ще ти кажа. *Защо не се разкараш от стаята ми, тъпанар такъв!*

Шейн си взе железния лост, отвори вратата и излезе. Наведе се, хвана рокера и го изправи на крака, после го затътри към стълбите. Рокерът тръгна, като стенеше и се полюшваше.

Клеър надзърна през пролуката на вратата, увери се, че са заминали, после кимна на Ева, която хвърли стика и отвори вратата на гардероба.

– По дяволите – въздъхна тя. – Надявам се няма нищо скъсано. Не се намират лесно дрехи в тоя град. Майкъл?

Клеър погледна през рамо. Купчина черно-червени мрежести неща се размърда и се появи руса глава. Той седна, като се освобождаваше от готическите дрехи, и безмълвно повдигна черни дантелени гащички. Прашки.

– Хей! – Ева изпищя и ги грабна от ръката му. – Лични вещи.

Майкъл просто се усмихна. За човек, когото са наръгали с кол, наскелки и погребали преди по-малко от двадесет и четири часа, той изглеждаше забележително спокоен.

– Дори няма да те питам с какво си ги носила – каза той. – По-забавно е да си го представя.

Ева изсумтя и му подаде ръка да се изправи.

– Шейн заведе новия ни приятел долу. А сега какво ще правим? Не можем просто да се изпарим.

– Не и в мрежести дрешки – съгласи се той със сериозно изражение. – Преоблечи се. Колкото по-малко привличаш вниманието на тези мъже, толкова по-добре.

Ева грабна чифт дънки от дъното на гардероба и някаква тениска, която сигурно е била подарък – светло синя с блестяща дъга на гърдите. Въобще не беше в *неин* стил. Тя се втренчи в Майкъл и тропна с крак.

– Какво? – попита той.

– Възпитаните мъже не гледат. Поне така съм чувала.

Той извърна лице. Ева съблече тънката дантелена блузка и червената камизолка и свали шотландската поличка на червено-черни карета. Мрежестата дреха се оказа жартieri – *убийствено секси*.

– Млък! – предупреди тя Клеър и ги смъкна. Не сваляше поглед от Майкъл. Страните ѝ пламтяха.

Ева се облече за тридесет секунди, после грабна разхвърляните дрехи, коланът за жартieri и самите жартieri и ги напъха в гардероба, след което каза:

– Добре, вече можеш да гледаш.

Майкъл се обърна, облегнат на стената със скръсвени ръце. Леко се усмихваше с полузатворени очи.

– Какво? – попита Ева, все още изчервена. – Не изглеждам ли достатъчно тъпо?

– Изглеждаш чудесно – каза той, отиде до нея и леко я целуна по устните. – Иди си измий лицето.

Ева отиде в банята и затвори вратата. Клеър каза:

– Ти имаш някакъв план, нали? Защото ние нямаме. Е, Шейн смята, че трябва да оставим баща му да довърши, каквото е намислил, и да бягаме, но Ева не мисли, че идеята е добра...

– Това е самоубийство – категорично заяви Майкъл. – Бащата на Шейн е идиот и заради него ще убият Шейн. И вас също.

– Но ти имаш план.

– Да – каза Майкъл. – Имам.

Когато Ева се върна от банята Майкъл отново им даде знак да мълчат като сложи пръст на устните си, отключи вратата и ги преведе през коридора. Протегна ръка зад рамката на картината, натисна тайното копче, ламперията със скърцане се отвори и се показа една от тайните стаи. Клеър си спомни, че бе стаята на Амели. Любимата стая на вампирката, може би защото нямаше прозорци и единственият изход се отваряше със скрит бутон. Колко ли странно е да живееш в къща, построена и притежавана от вампир?

– Влизайте – прошепна Майкъл. – Ева, мобилният ти?

Тя потупа джобовете си, вдигна пръст и хукна към стаята си. Върна се с телефон в ръка. Майкъл ги поведе нагоре по тесните стълби и вратата се затвори след тях. От вътрешната страна нямаше дръжка.

Стаята си бе същата, каквато Клеър я бе видяла последния път – изискано викторианско великолепие и малко прашна. В тази стая, както и в останалата част на къщата, се усещаше някакво присъствие, нещо, което не се вижда. *Призраци*, помисли си тя. Изглежда обаче Майкъл бе единственият призрак, а той си бе напълно нормален.

Но пък къщата в известен смисъл бе жива и това поддържаше жив и Майкъл. Следователно май не бе толкова нормална.

– Телефона – каза Майкъл и протегна ръка, докато сядаше на дивана. Ева му го подаде намръщена.

– На кого възнамеряваш да се обадиш? – попита тя. – На ловците на духове ли? Нямаме голям избор...

Майкъл ѝ се ухили, натисна три бутона и активира разговора. Почти незабавно му отговориха.

– Ало, 911 ли е? Обажда се Майкъл Глас от ул. Лот 716. В дома ми са влезли нарушители. Не, не ги познавам, но са поне трима.

Ева зяпна от почуда, Клеър също примигна изненадана. Да се обадиш в полицията изглеждаше толкова... *естествено*. Но и толкова нередно.

– Може би трябва да кажете на полицаите, че тази къща и обитателите ѝ са под защитата на Основателя – каза той. – Предполагам могат да го проверят.

Усмихна се и след миг затвори, после върна телефона на Ева със самодоволен вид.

– А Шейн? – попита Клеър. – Какво ще стане със Шейн?

Самоувереността на Майкъл се изпари.

– Шейн сам си решава – каза Майкъл. – Той би искал да се погрижа първо за вас двете. И единственият начин, по който мога да го направя сега, е да изхвърля тези мъже от къщата си. Не мога да ви закрилям денонощно, през деня сте уязвими. А няма да се нося наоколо и да гледам докато... – той не довърши, но Клеър, а и Ева, разбраха накъде бие. И двете кимнаха. – Щом ги изгоним от къщата, ще пазя да не се върнат, освен ако Шейн не ги пусне. Или пък някоя от вас, макар да не вярвам, че ще се случи.

Пак поклатиха глави, но този път по-енергично. Майкъл целуна Ева по челото с много любов и разроши косата на Клеър.

– Това е единственият изход – каза той. – Поне ще ги стресне.

– Съжалявам – едва доловимо рече Ева. – Не ми-

слех... Толкова съм свикнала да смятам полицаите за врагове, а и те се опитаха да ни убият. Нали?

– Нещата се променят. Трябва да се приспособяваме.

Майкъл бе цар на тия работи, помисли си Клеър. От сериозен музикант, твърдо решен да се прочуе, се бе превърнал в затворен в къща призрак през деня и принуден да наема съквартиранти, за да си плаща сметките. И сега се опитваше да им спаси живота, а сам не можеше да избяга.

Майкъл бе толкова... отговорен. Клеър дори не можеше да си представи как ставаш такъв. Съзряване, предположи тя, но на нея това ѝ се стори като път в мъгла. И представа си нямаше как се стига до там. Но пък, помисли си тя, всъщност никой не знае, човек просто го постига някак.

Зачакаха.

След около пет минути в далечината се чу вой на сирени, много слабо, защото стените бяха с изключително добра шумоизолация. Това означаваше, че сирените са наблизко. Може би са вече пред къщата. Клеър стана, натисна бутона, скрит в лъвската глава на страничната облегалка на дивана, и когато тайната врата се отвори, сирените веднага се чува по-силно. Тя бързо слезе по стълбите и надникна в коридора. Там нямаше никой, но от долния етаж се чува гневни крясъци, после една врата се отвори с трясък. Чу се и рев на мотори и свистене на гуми.

– Отиват си – извика тя към горния етаж, хукна по коридора, после задъхана по стълбите надолу, да открие Шейн.

Шейн бе притиснат до стената, а баща му го държеше за гърлото. Навън полицейските сирени изведнъж спряха.

– Предател! – изкрещя бащата на Шейн. В ръката си държеше нож. – Ти си предател. За мен си *мъртъв*.

Клеър рязко спря, събра смелост да проговори и каза:

– Господине, по-добре се махайте от тук, ако не искате да си поговорите с вампирите.

Бащата на Шейн се извърна към нея, лицето му бе изкривено от гняв.

– Ах, ти, малка *кучко* – каза той. – Настрои сина ми срещу мен.

– Не! – Шейн сграбчи ръката на баща си, като се опитваше да го накара да пусне ножа. – Недей...

Клеър отстъпи. За секунда никой не помръдна, после бащата на Шейн го пусна и хукна към вратата на кухнята. Шейн се свлече на колене, като едва си помемаше въздух, а Клеър стигна до него тъкмо когато предната врата се отвори с трясък. Ключалката бе разбита и полицаите нахлуха.

– О, боже! – прошепна Шейн. – Ама че *гадост*! Тъкмо бяхме оправили вратата.

Клеър се притисна до него ужасена, а полицаите се втурнаха в къщата.

3

Шейн не искаше да разговаря с ченгетата. Нито за баща си, нито за каквото и да било. Просто седеше отпуснат, с наведен поглед и отказваше да отговаря на въпроси на дежурните полицаи. Клеър не знаеше *какво* да каже – или, което бе по-важно, какво да не каже – и многократно измърмори: „Не знам“ и „Бях в стаята си“. Ева, която според Клеър бе запазила необичайно самообладание, се намеси и каза, че бе чула натрапниците да чупят разни неща на долния етаж и бе натикала Клеър в стаята си и заключила вратата, за да се защитят. Звучеше правдоподобно. Клеър подкрепи думите ѝ като постоянно кимаше.

– Вярно ли е? – Зад ченгетата се чу непознат глас, те се дръгнаха, за да направят път на новодошлите. Двамата непознати приличаха на инспектори, в спортни якета и панталони. Едната беше бяла като сняг жена, с очи като огледала. Другият беше висок мъж, с прошарена, късо подстригана коса.

Носеха златни значки на коланите си. Така значи. Инспектори.

Инспектори-вампири.

Ева се бе умълчала със склучени в скута си ръце. Държеше се внимателно и дружелюбно:

– Да, госпожо – каза тя. – Точно така беше.

– И вие нямате никаква представа кои са били тези загадъчни натрапници? – попита мъжът-вампир. Ви-

дът му плашеше. Бе сдържан, суров и страшен. – Не сте ги виждали преди.

– Изобщо не ги видяхме, сър.

– Защото сте се били заключили в стаята си. – Той се усмихна и вампирските зъби блеснаха. Ясно предупреждение. – Надушвам страх. Излъчвате го като миризмата на пот. Страхотно.

Клеър потисна порива си да се разхленчи. Хората полицаи се бяха дръпнали, един-двама изглеждаха притеснени, но нямаше да се намесят в това, което се случваше. А всъщност не се случваше нищо, нали? Имаше си правила и тем подобни. Все пак те бяха жертвите!

Но пък не смяташе, че вампирите ги е грижа за жертвите.

– Оставете ги – каза Шейн.

– Я, ама това нещо говори! – каза жената и се засмя. Тя клекна, елегантна и спокойна, и се опита да погледне Шейн в лицето. – Рицар, който защитава безпомощните. Очарователно. – Имаше старинен акцент, нещо като немски. – Нямах ли ни доверие, рицарю? Не сме ли твои приятели?

– Зависи – отговори Шейн и я погледна в очите. – Вие от Оливър ли получавате заповеди или от Основателя? Защото ако докоснете когото и да е от нас, ще трябва да давате обяснения на нея. Знаете кого имам предвид.

Развеселеното изражение изчезна от лицето ѝ.

Партньорът ѝ издаде звук, наподобяващ нещо средно между смях и ръмжене.

– Внимавай, Гретхен, той се зъби. Като кученце. Момче, не знаеш какво говориш. Знакът на Основателя е на къщата, но не виждам гривни на китките ви. Не бъди глупак и не отправяй дръзки заплахи, които нямат покритие.

– Ухапи ме, Дракула – рязко изрече Шейн.